

ud. Derfor sagde jeg, at det vilde kunne faa en videre rækkende Betydning og en vis odiøs Karakter, om man nu vedtog et Ændringsforslag, selv om Bestemmelsen oprindeligt kunde have været helt udeladt.

Brandes: Jeg vil kun slaa fast, at nu har altsaa den højtærede Minister indrømmet, at han i Udvalget har sagt, at hvis dette Forbud ikke havde staaet i Lovforslaget, vilde det ikke have været nødvendigt, og at han kun holdt paa det, fordi det efter hans Mening vilde være odiøst nu at tage det bort. Han siger atter til mig, at jeg maa kunne forstaa, hvad det er for Hensyn der skyldes Folkekirken. Han nævner saadanne Eksempler som, at man ikke i en Tale maa spotte eller forhaane Folkekirken — jeg hørte ikke, hvad han sagde, maaske var det dens Lærdomme eller sligt. Men det er jo netop det, Straffeloven indeholder Forbud imod. Straffeloven siger, at man ikke maa drive Spot med eller forhaane noget her i Landet bestaaende Religionssamfunds Troslærdomme eller Gudsdyrkelse. Det forekommer mig, at det er tilstrækkeligt, at man har dette almindelige Forbud i Straffeloven. Hvis det overhovedet er nogen Lov, som vi alle kende og skulle kende — jeg vil just ikke sige, at den staaer skrevet i Hjærterne —, maa det være den. Vi vide alle, at hvad der er forbudt i Straffeloven, har man ikke Lov til at gøre, og det vil heller ikke kunne ske ved Begravelser, uden at den, som gør det, paadrager sig Ansvar og dermed følgende Straf. Derimod er der ingen Sammenhæng mellem det Forbud, som den højtærede Minister mener maa opretholdes, og det Hensyn, som bør tages til Ro og Sømmelighed paa Kirkegaarde, et Hensyn, som alle ere enige om bør iagttages, og som jeg heller ikke nogen Sinde har tænkt mig, man skulde kunne komme udenom. Men Hensynet til Folkekirken, saaledes som det nu ogsaa blev fortolket, maa være af en konfessionel eller dogmatisk Natur, og det er urimeligt ved borgerlige Begravelser at forlange dette Hensyn overholdt, fordi det for den, som taler ud fra en fra den folkekirkelige helt forskellig Anskuelse, er umuligt paa Forhaand at vide, om han ikke siger noget, som en eller anden tilfældig kan mene er en Krænkelse af det Hensyn, som skyldes Folkekirken. Men for mig er det det afgørende, at dette altsaa kun staaer i Lovforslaget, fordi det nu en Gang er sat

derind, ikke af den højtærede Minister, men af det kirkelige Udvalg, der holder paa, at det skal være den kirkelige Myndighed, der ogsaa har at gøre med borgerlige Begravelser.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*Enevold Sørensen*): Jeg ønsker kun at protestere mod det Referat, som det ærede Medlem gav af min Udtalelse, at jeg kun holdt paa dette, fordi det nu en Gang stod der. Saaledes er min Udtalelse aldrig falden, og jeg henviser i saa Henseende til, hvad jeg for et Øjeblik siden sagde om den paagældende Bestemmelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg A., Sp. 2931)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 2 af *Udvalget*, undtagen Brandes og Fr. Petersen (se Tillæg B., Sp. 1758),

vedtoges med 34 Stemmer mod 18.

Ændringsforslag Nr. 2 til samme Paragraf af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 1758)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 4 til samme Paragraf af *Juul-Rysensteen* og *Nordby* (se Tillæg B., Sp. 1758)

forkastedes med 24 Stemmer mod 19.

§ 2 (se Tillæg A., Sp. 2931), med de vedtagne Ændringer,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 5 til § 3 af *Udvalget* (se Tillæg B., Sp. 1758)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 6 til samme Paragraf af *Brandes* (se Tillæg B., Sp. 1759)

forkastedes med 30 Stemmer mod 7.

§ 3 (se Tillæg A., Sp. 2931—34), med den vedtagne Ændring,

vedtoges uden Afstemning.